

TÄNAPÄEVAL ON SOLIDAARSE KOMMUNIKATSIOONI SUUNDUMUS HARV

Niinimetatud “valeuudised” -või ka libauudised- on hirmude, hoiatuste, terrori eskaleerumise eelmäng..., elanikkonda justnagu valmistataks ette sulgumiseks, tagasi tõmbumiseks, varjumiseks, eraldumiseks, iga korraga aina suurema umbusu alalhoiuks. Ning sel moel, koos halbade uudistega, lisatakse valeuudistega juurde valelikke teadaandeid juhtidelt, valitsejatelt, pankuritelt jne. See ei ole midagi uut!, kuid mis, lisana, suruvad elanikkonna teatud situatsiooni, teatud... trööstitutesse tingimustesse.

Palve Tähendus hoiatab meid selle sageneva, *in crescendo* situatsiooni eest, mis asetab kahtluse alla igäühe sõnad.

Kõige selle juures –kõne all olevas situatsioonis- muutub inimestevaheline kommunikatsioon “barokseks”, paljusõnaliseks sõnamänguks, keerukaks, raskeks... ja seda hirmust siiruse ees. Siirus omandab destruktiivne rolli valede varjamise, sektantluse, radikalismi põimingus...

Ajakirjanduse agentuuride, korrespondentide, ajalehtede, ajakirjade pealiskaudne informatsioon... väheneb iga korraga ja on aina enam ja enam pinnapealne, sel moel, et informatsioon mida võiksime vajada; -vaadake hoolega-... seda avaldatakse ja paigutatakse kohtadesse, paikadesse, ruumidesse, jne, kus me ei saa kinnitust, kontrollida. Me ei saa kontrollida kas see (sündmus) toimub või ei. Mitte mingil moel.

See kaugel toimuva kohta-, distantilt informatsioon ei jää püsima nendesse ruumidesse, vaid antakse edasi -nii nagu ütlesime alguses- kõigile ja kogu ümbruskonnale..

Ja nii ei olegi imestada, et informatsioon lähiümbruskonnast, teadmised kõige lähemal olevast... on peidetud, on vildakad, on enam-vähem selged; ja teevad ruumi, nagu võib oletada, igat tüüpi spekulatsioonidele.

Nii rohke spekulatsiooni ees... muutuvad keelepeks, salvavad kommentaarid, hüpoteesid, teooriad sagedasteks ja annavad hoogu uutele valeuudistele.

Milline versioon saab olema igäühel ühe ja sellesama fakti kohta? Või milline ei-versioon? Ehk siis, lükata tagasi ükskõik missugune fakt; seega ei huvita mitte mingisugune informatsioon, vaid see, mida ise tehakse.

Ja kõik see põhjustab vaid ahastuse teadvust.

Palve Tähendus tuletab meile meelde vajaliku intiimsusega siira väljenduse vajadust, hoolikalt valitud sõnadega, vaikse kuulamisega!, eelhoiakute lahustamisega ja süütuse presumptsiooniga!... enne kui sööstetakse süüdi mõistma, rünnakule, kritseerima, hapet pritsima, ebamugavust tekitama...

Palve Kutse kiirustab meid võtma hädavajalikku seisukohta vaikuste ees, mis peaksid olema sõnad, sõnade ees, mis peaksid olema vaikus, meie enda kommunikatsiooni ees... ja hoiatus teiste kommunikatsioonile meiega.

Täna sel päeval on solidaarse, jagatud, konsensusesele suunatud! kommunikatsiooni suundumus harv. Ja on lihtne, et viiakse sisse moonutuste muutujaid, eksimuste muutujaid, mis viivad loiduse, ükskõiksuse või vastandumisteni.

Nõutakse, Palve Tähendusest lähtuvalt, olla tähelepanelikud äkiliste ja ootamatute üle reageeritud vastuse hetkete suhtes... või "inkvisitsiooni laadsete" arvamuste -endast väljaspool asuva või sisemise- suhtes... Kuid koos kõigi nende ettevaatusabinõudega ei tohi käest lasta selge vastuse andmist selle kohta, mida mõeldakse, mida tuntakse, mida arvatakse, kuid ressursidega!, ilmselgustega!

Sest ilmselgelt eksisteerib ka kiusatus -hirmu ees reostatud saada-eemalduda, põgeneda, sulguda -nagu ütlesime-, eralduda ja tekitada... pingeline vastatikune umbusaldus!

Ja just see, mida vajatakse, on siiras sõna, see... arusaamisele, konfabuleerumisele, mõistmisele kaasaaitaja vaikus..., headuses, rõõmsas, lõbusas.

Samuti teavitab Palve Tähendus meid, et sellise meeleolu-, hinge-, suhte animismi ees, sellise segaduse ja kaose juures, mis vähehaaval hakkab peremehetsema kogu kooselu üle, on väga tähtis teada, et see on genereeritud ja sisse toodud võimu, kontrolli, vägivalda hävinemise... ja elu sees ja sisemuses oleva üldise võimu poolt. Ja just sellele sõnale on vaja referentseeruda, “elu”, kui sõnale, mis meid teavitab, mis avab meie silmad ja mis annab meile teadmise perspektiivi, et... vähemalt, on jäänud veel palju elada. “Vähemalt”.

Ja see, mis tundub et võiks jääda väljaspoole uudist, kommunikatsiooni jne, ei jää välja. Ei; sest kui me argumenteeriksime teadlikult Elu Jõu üle tema väljenduses, tema manifestatsioonis, tema kaitses, tema kohandumises, tema pleomorfismis, tema võimekuses anda vastuseid hävingut põhjustavate tegurite ees; ning kui me võtame selle idee omaks, siis ilma kahtluseta saab meil olema *leitmotiv (juhtmõte)*, motivatsioon uskuda läbipaistvuse, selguse ressurrssidesse, siiruse ressurrssidesse, ilmselguste ressurrssidesse, lähenemise ressurrssidesse, mõistmise ressurrssidesse, tunnete ressurrssidesse...; ja mitte defektide ressurrssidesse.

Ja sellisel moel, iga kord kui ilmub moonutus, kahevahelolek, kahtlus, siis silmapilkselt anume tungivalt elu, et too manifesteeruks, selgineks, ütleks... enne igavikulise kahtluse lämbumistundesse kinnijäämist, enne kui oleme kõiki katkematult süüdi mõistnud!..., selle asemel et –“selle asemel et”- austada kõiki!

Elu, nagu me ennekõike..., ennekõike oleme, peame me endast, kui sellisest, andma tunnistust... ja pakkuma oma parimaid garantiisid, meie kosutavaid ressursse ja vahendeid, meie võimalusi lahenduseks, meie kunstilisi väärtusi!...; tunnustatud leppimise-, regulatsiooni- ja kokkulepete kriteeriume; teades et oleme vajalikud kõigele, mis meid ümbritseb ja teades, et oleme ka vajadus teiste jaoks!...

Ja, seega, peame olema täitunud..., täitunud elust, valmisolekust... ja meie kohaloleku, meie siia saabumise, meie kohustuse lahkest, leplikust ja alandlikust omaksvõtust, Taeva ees..., osates seda kohandada igasse situatsiooni ja vajadusse.